

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

TAISNĪBA UZVAR

Ārsts, profesors Andris Rubins
uzvar Eiropas Cilvēktiesību tiesā

Tie, kuri ir tiesājušies, zina, cik gari mēdz būt tiesas procesi Latvijā, un cik puļi tie prasa! Arī laikraksts “DDD” ir saskāries ar represijām un visai divainiem tiesas procesiem, kuros valsts uzkrītoši izšķērdīgi rīkojas ar nodokļu maksātāju naudu. Valsts iestādes bezjēdzīgi pārsūdz spriedumus, tādējādi nevajadzīgi tērējot budžeta naudu un noslogojot tiesas.

Netaisnību pret sevi ir izjutis arī ārsts, profesors Andris Rubins. Viņš nesamierinājās ar Latvijas tiesas spriedumu, kas atzina, ka viņa atļaušana no darba Rīgas Stradiņa universitātē 2010. gadā esot bijusi pamatota, un vērsās Eiropas Cilvēktiesību tiesā (ECT), kur guva uzvaru.

ECT ir atzinusi, ka ir pārkāptas Andra Rubina tiesības uz vārda brīvību saistībā ar viņa atbrīvošanu no darba RSU. ECT secinājusi, ka sankcijas, kas piemērotas pret Andri Rubinu bijušas visbargākās, lai nākotnē atturētu citus darbiniekus no jebkādas kritikas izteikšanas.

Š.g. 1. jūnijā stājās spēkā ECT 2015. gada 13. janvāra spriedums, ar kuru at-

zīts, ka ir pārkāptas tālāk Rīgas Stradiņa Universitātes (RSU) mācībspēka Andra Rubina tiesības uz vārda brīvību, un viņš tādēļ 2010. gada maijā ir prettiesiski atļauts no darba RSU. Jāpiebilst, ka Latvijas valsts pilnīgi bezjēdzīgi bija pārsūdzējusi ECT 2015. gada 13. janvāra spriedumu, tādējādi tērējot mūsu – nodokļu maksātāju – līdzekļus, un ECT 1. jūnijā šo pārsūdzību noraidīja.

Andris Rubins savā pieņemšanā ECT uzsvēra, ka iemesls viņa atbrīvošanai no darba un vēlākajām represijām pret viņu bija RSU rektoram Jānim Gardovskim izteiktā kritika par RSU administrācijas darbu un slikto finanšu pārvaldību, ko 2009. gadā bija atzinusi Valsts kontrole.

Š.g. 13. janvārī, kad ECT pieņēma spriedumu, kurš bija labvēlīgs Andrim Rubinam, par to ziņoja daudzi plašas saziņas līdzekļi, uzsverot, ka Latvijas valsts spriedumu vēl var pārsūdzēt ECT Lielajā palātā. Taču tagad – brīdī, kad valsts pārsūdzība ir izrādījusies bezjēdzīga un zaudējusi, – masu mediji

klusē. Gluži līdzīgi bija arī tad, kad “DDD” veidotāji tika pilnībā attaisnoti safabricētajā krimināllietā: kad ar kasācijas instances nolēmumu spēkā stājās attaisnojošais spriedums, un valsts apsūdzība bija izgāzusies, plašas saziņas līdzekļi aplūsa. Tā vien liekas, ka patiesa vārda brīvības uzvara politisko spēku atbalstītos žurnālistus nežēlīgi sabiedē. Vai

tā tas ir arī Andra Rubina gadījumā?

Lai mūsu avīzes lasītāji izprastu lietas būtību, par kuru cīnījās profesors Andris Rubins, publicējam viņa atklāto vēstuli “DDD” lasītājiem.

Kādā no nākamajiem numuriem lasiet plašāku interviju ar ārstu, profesoru Andri Rubinu.

Atklātā vēstule 4. lpp.

Tautas un armijas svētki
“LATVIEŠU STRĒLNIEKIEM – 100”

No zemzemes jūsu tauta ceļas.
Bet bez asinīm tai neuzcēlies,
Jūsu asinīm un jūsu kvēles:
Tas ir zieds, kas viņas sirdi glabās,
Stiprums lielais, kas to kopā turēs
Vienmēr, mūžos. Zemgaliešu vīri,
Rītu kauja. Atkal. Bet jūs zināt:
Cīņā iet ir brīvu vīru daļa,
Lai pēc tam kā dzīva, liela elpa
Augšup celtu visu savu tautu.

No Aleksandra Čaka poēmas “Mūžības skartie”

1915. gada augustā apritēja gads, kopš Pirmā pasaules kara norises bija pārņēmušas visu Eiropu. Situācija īpaši smaga bija Latvijā – vācu karaspēks okupēja Kurzemi un Zemgali, apdraudot jau Rīgu. Šādos apstākļos ziņas par atļauju latviešiem dibināt savas nacionālās vienības savīlņoja daudzus. Brīvprātīgi stāties pretī ienaidniekam plecu pie pleca ar saviem tautiešiem vēlējas tūkstošiem latviešu vīru.

Atceroties tā laika notikumus, 1. augustā Rīgā norisināsies latviešu strēlnieku simtgadei veltītie tautas un armijas svētki “Latviešu strēlniekiem – 100”, kuros piedalīties aicināts ikviens.

Latviešu strēlnieku simtgadei veltītos tautas un armijas svētkus veidos vairāki pasākumi, arī tautas un armijas gājiens no kinoteātra “Splendid Palace” uz 11. novembra krastmalu plkst.14:30.

Pasākuma rīkotāji aicina ierasties, piespraužot pie apģērba, cepures vai matos baltu puķi.

Uzspiestai imigrantu ievešanai Latvijā ir jāsaka pārliecinošs “NĒ”

Viktors Birze

Latvijas valdība ir pieņēmusi lēmumu “brīvprātīgi” uzņemt 250 bēgļus jeb nelegālos imigrantus – lielāko daļu no Grieķijas un Itālijas, un arī tieši no to izcelsmes valstīm Āfrikā. Lai saprastu, ko nozīmē šis lēmums un kādas sekas tas radīs, tas jāvērtē daudzpusīgi, kļiedējot mītus un runājot par faktiem, kurus val-

došā elite tiecas noklusēt. Vispirms par mītiem.

1. Bēgļi vai tikai nelegāli imigranti?

Jebkurš, kas bēg no kara briesmām, loģiski patvērumu meklē kādā sev ģeogrāfiski tuvākajā kaimiņvalstī Āfrikā vai Tuvajos Austrumos. Tur šobrīd arī atrodas faktiski visi istie bēgļi. Tie jaunie vīrieši, kas mēro tūkstošiem kilometru garu ceļu, maksājot tūkstošus eiro cilvēku kontrabandistiem, lai iekļūtu tieši Eiropas Savienībā, nav bēgļi. Tie ir nelegāli imigranti, kuru mērķis ir pavisam ekonomisks. Viņus vada vēlēšanās par katru cenu iekļūt Eiropas Savienībā, kur automātiski tiek nodrošinātas sociālās garantijas un ar izcelsmes valsti nesalīdzināmi augstāks dzīves līmenis. Ne Latvijai,

ne Eiropas Savienībai kopumā nav morāla pienākuma izmitināt un nodrošināt ar komfortablu eksistenci šos imigrantus!

2. Mīts par “brīvprātību”

Viss sākās ar Briseles varas struktūru izdomātajām obligātajām “bēgļu kvotām”, ar kurām saskaņā

katrai Eiropas Savienības (ES) valstij būtu jāuzņem noteikts skaits nelegālo imigrantu, kas šķērsojuši ES ārējo robežu. Kvotu sistēma bija neveiksmīgs formulējums, ko vairākas ES valstis nevarēja pieņemt, jo vēlējas tirgoties par imigrantu skaitu, cik kurai no tām konkrēti ir jāuzņem.

Turpinājums 2. lpp.

Šajā numurā lasiet!

ĢĪBŠANAS EPOPEJAS
PĒCGARŠA

→ 3. lpp.

“Kleevers” un “brokaste”

→ 6. lpp.

Brāļu kapos sapāro
Brīvības izcīnītājus
ar tās iznīcinātājiem!

→ 6. lpp.

Uzspiestai imigrantu ieviešanai Latvijā ir jāsaka pārliecinošs “NĒ”

Turpinājums no 1. lpp.

Pēc tam ES dalībvalstu politiskās elites vienotās, ka nelegālie imigranti tiks pārdalīti “brīvprātīgi”, bet par katrai valstij uzņemamo skaitu tās “vienprātīgi” vienosies līdz jūlija beigām, “ievērojot dalībvalstu specifiskās situācijas”. Tātad iznākums ir faktiski tas pats, vienalga, kā to nosauc – “kvotas” vai “brīvprātība”. Protams, “brīvprātība” skan labāk. Latvieši to jau zina, kopš 1940. gadā “brīvprātīgi” pievienojāmies Padomju Savienībai.

3. Vai var ticēt valdībai, ka 250 imigrantu uzņemšana ir vienreizējs pasākums, un nākotnē Latviju imigrantu pieplūdums neapdraud?

Nē, tam nevar ticēt. Latvijas politiskā elite šoreiz ļoti viegli piekāpās ārējam spiedienam šajā jautājumā un piekāpsies arī citu reizi. Ļoti zīmīgi izteicies eiroparlamentārietis Artis Pabriks (Abrenes atdevējs – *red.piez.*):

“...Latvija tagad nav gatava uzņemt lielu bēgļu skaitu. Tāpēc prātīgākais būtu sākt ar minimālu bēgļu skaitu. Tādējādi gan pašvaldības, gan sabiedrība vieglāk pierastu pie bēgļiem. [...] Arī Latvijas sabiedrība jāsagatavo bēgļu uzņemšanai.”

Atverot valsti imigrantiem no Āfrikas un Tuvajiem Austrumiem, un tā nenovēršami notiks, ja tiks pieļauts precedents, mēs iegūsim pavisam cita veida imigrantus – faktiski neasimilējamus un neintegrejamus.

Pabriks domā – ja kādā ciematā ieradīsies divi vai trīs bēgļi, vietējie cilvēki viņus vieglāk pieņems nekā 20 vai 30 cilvēkus.

“Mums jābūt uzmanīgiem. Esam maza sabiedrība un valsts. Mums ir sava dzīves pieredze. Jābūt uzmanīgiem, lai neradītu pretsparu. Ja būsīm pārāk ātri, mūsu cilvēki radīs pretestību. Arī latvieši ir jāpieradina pie bēgļiem.” (TVNET, 15.07.2015)

Citiem vārdiem te aprakstīta taktika, ko sauc “astes ciršana pa gabaliņam”. No sākuma tiks atvesti daži simti, vietējie pieradīs, jo nav jau tik briesmīgi, tad būs jau daži tūkstoši, un galu galā nemaz nepamanīsīm, pa kuru laiku mūsu valsts neatgriezeniski pārmainījies. Līdzīgi notika Rietumeiropā – viss sākās ar dažiem simtiem un tūkstošiem, un vietējo “pieradināšanu”...

Ja kāds tiešām tic, ka uz mūžīgiem laikiem tiksīm

cauri ar 250 Āfrikas imigrantiem, tad tas ir ārkārtīgs naivums.

Pirmkārt, mums tiks pieprasīts ievērot starptautiskos likumus, konkrēti Dublinas Regulu, kas, starp citu, garantē tiesības uz ģimeņu apvienošanu. Tas nozīmē, ka katrs afrikānis vai musulmanis, kurš iegūs bēgļa statusu Latvijā, būs tiesīgs aicināt šurp arī savu ģimeni. Pieņemot, ka vidēji statistiskā ģimene šajos pasaules reģionos ir daudzliedzīgāka par vidējo latviešu ģimeni, potenciāli šeit var ierasties veseli radnieku klani. Radnieku sarakstos var iekļaut pat veselu ciemu, jo izkontrolēt ziņu patiesību ir tikpat kā neiespējami, un kopējais imigrantu skaits var pat desmitiem reizu pārsniegt sākotnēji domāto.

Otrkārt, neviens nopietni nepadomā par kopējo Eiropu apsēdušo imigrantu skaitu. Ja to mēra dažās desmitgadēs, tad tie ir vairāki desmiti miljonu. Tikai 2014. gadā ES “patvērumu” pieprasījuši 625 000 migrantu, un to saņēmuši 185 000, bet daļa ES valstīs joprojām uzturas nelegāli. Protams, ņemot vērā iepriekšējo pieredzi, ir skaidrs, ka arī šie nelegāli agrāk vai vēlāk tiks legalizēti.

Vārdu sakot, skaitļi ir biedējoši iespaidīgi – Rietumeiropa ir pilna, valstu sociālie budžeti pārslogoti,

bet latviešu ģimene par bērnu, kurš sasniedzis pusotra gada vecumu, saņem, sākot no 11 eiro mēnesi.

EIROPAS NORIETS JEB IMIGRĀCIJAS SEKAS

Eiropas liberālā multikulturālisma politika, kas ietver sevī arī pašnāvniecisku imigrācijas politiku pret saviem pamatiedzīvotājiem, pašos pamatos izmainījusi kontinentu un liek nopietni analizēt, cik gadus Eiropā atlicis nācijvalstīm kā konkrētu tautu identitātes nesējām. Jau šobrīd esam tik tālu, ka pat atsevišķi politiskajai elitei piederīgi politiķi (piemēram, kādreizējā Igaunijas ārlietu ministre Kristīna Ojulande) tiešos vārdos atzīst, ka baltās rases pastāvēšana ir apdraudēta. Vēl pirms dažiem gadiem runāt par rases apdraudējumu atļāvās tikai visdrosmīgākie un ideālistiskākie nacionālisti, jo tas faktiski nozīmēja politiska ekstrēmista birku un līdz ar to arī marginalizāciju.

Tas, ka kultūrmarksisma ideju apmātā Rietumeiropas politiskā elite un to apkalpojošā intelligēnce nenogurstoši cenšas eiropiešos iedvest ar mazohismu robežojošos patoloģisku altruismu (atsakieties no sevis, savas identitātes, tradīcijām, labklājības svešinieku labā), politkorektuma vārdā izliekas nemanām acimredzamo un ar propagandu un represijām cenšas to pašu uzspiest visai sabiedrībai, nemaina faktus.

Ikviens, kas pabijis Rietumeiropas metropolēs – Londonā, Parīzē, Briseļā un citur – savām acīm redz, ka angļuvalīgais, franciskais, flāmisks saglabājis vairs tikai iepriekšējo paaudžu radītajos vēstures pieminekļos. Ja tūristu apmeklētajās vietās vēl redzēsīt labu tiesu baltu seju, tad, nejauši nomaldoties, varat nokļūt rajonos, kur musulmaņu vai melnādaino vidū būsīt vienīgais baltais. Un situācija ar katru gadu kļūst aizvien drūmāka – to tādu padara kārtējie simti tūkstošu jaunu imigrantu un demogrāfija – gan musulmaņi, gan citi tumšādainie, kas iekļuvuši Eiropā, rada pēcnācēju vairāk nekā eiropieši.

KĀDA ŠOBRĪD IR SITUĀCIJA SKAITĻOS?

Eiropas Savienībā šobrīd ir aptuveni 9 miljoni turku, 5 miljoni arābu (no dažādām izcelsmes valstīm), 5 miljoni ekvatoriālo afrikāņu jeb nēģeru, aptuveni 2,5 miljoni indiešu, 2 miljoni kurdu, 1,1 miljons

pakistāņu, viens miljons ķīniešu un vēl miljons citu Austrumāzijas izcelsmes migrantu un citu skaitliski mazāk nozīmīgu grupu pārstāvji. Šie skaitļi gan ir visai aptuveni un, domājams, nesniedz pilnu ainu, un, kā jau tika minēts – rindā gaida nākamie miljoni. Eiropas nākotni daļrunīgi ilustrē arī fakts, ka 2014. gadā populārākais vārds jaundzimušajiem zēniem Lielbritānijā bija Muhameds (gana daudz arī Omāru, Ali un Ibrahimu).

Protams, imigranti pa reģioniem nav izklidēti vienādi. Ir vietas, kurās nekas neliecina par migrācijas problēmām, bet kaimiņos var būt apdzīvota vieta, kur baltie jau ir mazākumā. Lielpilsētās ir izeidojušies bīstami geto rajoni, kurus kontrolē imigrantu bandas (Zviedrijas policija nesen apliecināja, ka viņu valstī tādu ir 55), zeļ noziedzība, darbojas bīstamas islāmistu sekas.

Eiropa ir saskārusies ar jaunu parādību – islāma terorismu un politisko vardarbību. Nesen kāds islāmists Lielbritānijā gaišā dienas laikā ģimenes acu priekšā sadūra bruņoto spēku kareivi, un līdzīgu islāma fanātisku rīkotu terora aktu pret vietējiem, “kas neciena islāmu”, ir daudz – visus neuzskaitīt. Ikviens, kurš seko līdz ziņām, noteikti būs redzējis skatus no liesmojošās Parīzes, Londonas, Stokholmas vai kādas citas pilsētas, kur laiku pa laikam satrakojušies melnādaino un musulmaņu pūļi sarīko pa kādam iznīcinošam grautiņam, lai paustu savu neapmierinātību, ka vietējie viņus “pie-tiekami labi neuzņem”.

Tāču Eiropas politisko eliti tas nepārliecina, tāpat kā brīdinošie signāli, ka kopā ar pārējiem “bēgļiem, Eiropā iekļūst “Islāma valsts” un citu teroristisko grupējumu dalībnieki. Noziedzības statistika dažādās valstīs ir vesela rakstā vēsta, bet pieminēsim dažus šokējošākos faktus, kas skar tik jutīgu tēmu kā dzimumnoziedzumi.

Itālijā imigrantu pagaidām ir 7 procenti no kopējā iedzīvotāju skaita,

taču uz viņu rēķina ir 40 procenti valstī reģistrēto izvarošanas gadījumu. No Norvēģijas galvaspilsētā Oslo 2007.–2010. gados reģistrētajiem izvarošanas gadījumiem pilnīgi visus veikuši imigranti – pārsvarā no Somālijas un Pakistānas. Stavangeras pilsētā jaunie “norvēģi” pastrādājuši 90 procentus no visām izvarošanām. 2014. gadā pasaule šausminājās par notikumiem nelielajā Roterhamas pilsētiņā (Lielbritānijā). Izrādās, desmit gadu garumā Āzijas imigrantu bandai par upuriem bija krituši tūkstoši britu meiteņu, pat bērni, kas tikušas izvarotas un seksuāli izmantotas. Ilgstošā noziegumu slēpšana bija iespējama, “pateicoties” politkorektumam – vietējiem baidoties sūdzēties par imigrantiem, lai neiegūtu rasista zīmogu, un kreisajiem (leiboristu) pilsētas domniekiem nevēloties atzīt leiboristu partijas piekoptās imigrācijas politikas sakāvi.

UN, LATVIJĀ?

Skatoties uz šo visu Latvijas kontekstā, mēs, protams, varam atsaukties uz vēsturi un Latvijas etnodemogrāfiju. Neviena ES valsts nav piedzīvojusi proporcionāli tik lielas iedzīvotāju sastāva izmaiņas kā Latvija padomju okupācijas, kolonizācijas un rusifikācijas rezultātā.

Atgādināšu, ka 1989. gadā latviešu Latvijā bija vien 52 procenti, un 25 gadu laikā esam sasnieguši vien 10 procentus proporcionālu pieaugumu, veidojot 62 procentus no visiem valsts iedzīvotājiem. Joprojām kritiski maz. Mēs esam pārliecinājušies, cik grūti vai pat praktiski neiespējami ir integrēt imigrantu jeb kolonistu masu, kas ieradušies no kādreizējās Padomju Savienības. Mūs šķir viss – valoda, vēsturiskā pieredze, attieksme pret valsti, geopolitiskās simpātijas, kas jo sevišķi svarīgi, dzīvojot impēriskā revanša pārņemtais Putina Krievijas pierobežā.

Bet, ir arī otrā puse – mēs

un padomju kolonisti esam puslīdz līdzīgi gan rases ziņā, gan savās sadzīviskajās ierāzās, attieksmē pret darbu, piederībā kristīgajai pasaulei, mentalitātē. Noliekot malā politiku, cilvēciski latvietis ar krievu var saprasties visai normāli, un apdzīvotās vietās ar izteiktu latviešu vairākumu, ejot latviešu skolā, ikdienā runājot latviski, ikdienā neuzsūcot Krievijas TV kanālu propagandu, tautā sauktie krievvalodīgie veiksmīgi var iekļauties latviešu sabiedrībā.

Atverot valsti imigrantiem no Āfrikas un Tuvajiem Austrumiem, un tā nenovēršami notiks, ja tiks pieļauts precedents, mēs iegūsim pavisam cita veida imigrantus – faktiski neasimilējamus un neintegrejamus. Tā būs pavisam cita rase, mentalitāte, reliģiskās un sadzīves tradīcijas, kas nosaka pavisam citu attieksmi pret cilvēka dzīvību (reģionos, kur paaudžu gaitā notiek nemieri, cilvēka dzīvībai ir maza vērtība). Cita attieksme pret darbu, īpašumu, vidi, sievietes ķermeni, nemaz nerunājot par viņu īpašajām politiskajām un sociāli ekonomiskajām interesēm. Tas būs svešķermenis un tāds arī paliks, jo, kā rāda citu valstu pieredze, – gan mežonīgajos imigrantu rīkotajos grautiņos, gan islāmistu teroristu grupējumos visbiežāk iesaistās otras un trešās paaudzes imigranti.

Pēc šo faktu apkopojuma, rodas jautājums – **kāda ir izeja?** Ja skatās visas Eiropas kontekstā, risinājumu ir daudz, tikai ir skaidrs, ka valdošai elitei trūkst politiskās gribas tos īstenot. Piemēram, izeidojot vienotu Eiropas jūru robežapsardzības spēku un neieļaujot savos teritoriālajos ūdeņos nevienam migrantus vedošo ūdens transportlīdzekli. Tāpat, ja reiz deklarēts ir motīvs palīdzēt tieši karu upuriem un bēgļiem, to efektīvāk var veikt, sniedzot palīdzību to mītnes zemēs un tuvākajās kaimiņvalstīs, nevis pārceļot Āfriku uz Eiropu un ievāzājot viņu problēmas arī mūsu zemēs.

ĢĪBŠANAS EPOPEJAS PĒCGARŠA

**Dr.paed.
Edgars Kramiņš**

Vokālais pedagogs

Līdzīgi Padomju laikos skandētajai Maksima Gorkija dzejoļu rindai “Cilvēks – tas skan lepni” klajā nāk Latvijas neatkarību gadu dzejniece Inese Zandere, teikdama: “Dziesmu svētki ir reizē iespēja un reizē pārbaudījums ar mēroga milzīgu palielināšanos – tu joprojām esi atsevišķais cilvēks un tajā pašā laikā arī daļa no kaut kā daudz, daudz lielāka.” Skaisti, nav ko iebilst. Šķiet, ka pietrūkst vien dalībnieku vēstuļu “Paldies par saulaino bērnību!” un to publikācijas partiju pārraudzītajā TV, Radio un presē.

Taču reālā situācija ir pavisam skumja, kuru mums saskatīt traucē no padomju laikiem mantojā dubultmora un meli it visā – sākot ar sadzīves sākumiem un beidzot ar latvisku pasaules uzskatu. Taču, kamēr cilvēks nav atradis sevi, nav sapratis savu būtību, viņš turpinās mēģināties pa dzīvi un klaiņot pa pasauli.

Tieši tas kārtējo reizi lāvis bezatbildīgiem ierēdņiem un partiju ieliktajiem ministriem naidot Latvijas tautu – Dziesmu svētku dalībnieku vecākus savā starpā, pedagogus savā, bet sabiedrību kopumā pret valdību, tādējādi ļaujot sarīkojuma organizatoriem turpināt peldēties bezatbildībā. Un jo vairāk vadība realizē savas ambīcijas, jo nelaimīgāka kļūst tauta. Sen zināms fakts.

ZZS Veselības ministrs Guntis Belēvičs, metoties “Vienotības” izglītības ministres Mārites Seiles aizstāvībā, nāk klajā ar “sensacionālu atklājumu”, ka “mūsu bērnu veselība ir katastrofālā stāvoklī”,

vienlaikus uzsvērdams, ka par bērnu veselības stāvokli jāatbild nevis viņa vadītajai Veselības ministrijai, bet gan Izglītības ministrijai.

Arī kādreizējais kultūras ministrs un ilggadīgais Saeimas deputāts Raimonds Pauls krievu radio piebalso, ka “latviešu bērni kļuvuši pārāk nikulīgi”. Vai tiešām viņš nesaskata iemeslus? Latvieši taču kopumā, ne tikai jaunā paaudze, šodien ir nonīkusi, turklāt kā fiziski, tā arī garīgi. Kopš laikiem, kad Pauls sēdēja Saeimā un pārraudzīja valsti, nauda ir šķiesta pa labi un pa kreisi dažādiem lētiem šļāģermūzikas pasākumiem, bet ne izglītības, veselības un īstenas latviešu kultūras un identitātes stiprināšanai.

Tas, kas šodien notiek Latvijā, arī skolēnu Dziesmu svētkos, nav nejaušība, bet likumsakarīgs pēdējo 25 gadu kosmopolitizētas, beztalantīgas valsts pārvaldības rezultāts. Ikvienam ir skaidrs: jo vairāk skolēni sēdēs pie datoriem, jo vairāk tie ģībs un mazāk izdziedās un izdejos latviešu tautas dziesmās ieliktais vērtības, kas spēcina.

– ZZS un “Vienotība”, iepērkot no ASV zemas kvalitātes mācību programmas, mācību līdzekļus un citīgi iznīdējot no skolām nacionālai valstij atbilstošu mācību saturu.

– Nacionālā apvienība, regulāri atsakoties no izglītības ministra amata, tādējādi it kā noņemot no sevis atbildību. Taču tajā pašā laikā šīs partijas kultūras ministre partijas sponsoru interesēs uzskata, ka Nacionālo teātri var vadīt krimināli sodīts Rubenis, kurš savā teātrī ļauj piesmiēt Raini.

Tā sanāk, ja dzīvojam pēc Grūtupa, Levita un citu viņu kolēģu 90. gadu sākumā radītajiem likumiem, pēc partejiskās vai draugu piederības principiem, kuri sevi tad arī ietver lielu naudas summu atmazgāšanu caur dažādiem projektiem un neadekvātiem līgumiem. Par tādiem pēdējos 25 gadus kļuvuši arī Dziesmu svētki. Un tieši tāpēc arī nav nau-

Tas, kas šodien notiek Latvijā, arī skolēnu Dziesmu svētkos, nav nejaušība, bet likumsakarīgs pēdējo 25 gadu kosmopolitizētas, beztalantīgas valsts pārvaldības rezultāts. Ikvienam ir skaidrs: jo vairāk skolēni sēdēs pie datoriem, jo vairāk tie ģībs un mazāk izdziedās un izdejos latviešu tautas dziesmās ieliktais vērtības, kas spēcina.

das normālam uzturam.

Dziesmu svētki vairs nav domāti dalībniekiem, bet organizētājiem. Dalībnieki kļuvuši vien par līdzekli organizatoru un virsvadītāju ambiciozo mērķu sasniegšanai. Tāpēc arī repertuārs tik attālināts no pašu dalībnieku vēlmēm un nesniedz vairs vēsturisko gandarījumu.

Padomājieta paši, kas mēs par dziedājošo tautu, ja mājās labi sagatavotām dziesmām mums nepieciešams tāds mēģinājumu skaits? Latvieši, tāpat kā citas tautas, pulcējoties pie ugunskuriem, mītiņos vai atceres pasākumos, skaisti dzied arī bez mēģinājumiem. Tas, ka reālie svētku organizētāji un virsvadītāji ar dalībniekiem nestrādā ikvienā un nepārzina viņu spējas un iespējas, tad arī ir esošo problēmu pamatā. Un tieši tāpēc nākošajos svētkos mūs sagaidīs arvien jauni pārsteigumi.

Protams, ministre Mārite Seile atbild par to, ko viņas vadībā dara citi Dziesmu svētku organizētāji. Un viņa pašlaik nebūt nevar dzīvot saskaņā ar savu sirdsapziņu. Taču viņa nav spējīga prasīt atbildību no

saviem padotajiem, kas 25 gadu laikā pārvietojušies no viena kabineta uz otru, no vienas izglītības pārraudzības iestādes uz citu. [...]

Seiles kundze ir tikai “bandinieks”, kam bez politiskās atbildības personiskā neeksistē. Tāpēc arī izmeklēšana politiskajā līmenī, tāpat kā organizatoru saukšana pie atbildības, nesešas. Tieši tāpēc izglītības ministres rīkojuma ignorētāji kopā ar jaunievēlēto Valsts prezidentu atļaujas klaji graut viņas kā ministres prestižu sabiedrībā, piedaloties nesankcionēti rīkotā gājienā. Ne velti Mārite Seile nāk no ASV finansētās “Iespējamās misijas”, ne reālās! Diemžēl!

Atvainojos, ja esmu kādu aizskāris personīgi, bet es vienmēr esmu runājis atklātu valodu un par to varat pārliecināties, ja iepazīsieties ar maniem izteikumiem plašsaziņas līdzekļos (skat.: www.kramins.lv). Un arī ar šo rakstu es cenšos vien uzturēt viedokļu dažādību, kas noderīga nevis sabiedrības šķelšanai, bet saprātnei veidošanai.

Publicēts saīsināti

Pirms bēgļu jautājuma ir KOLONISTU JAUTĀJUMS

ATKLĀTA VĒSTULE

*Valsts prezidentam R.Vējoņa k-gam
Ministru prezidentei L.Straujumas k-dzei
Arlietu ministram E.Rinkēviča k-gam
Saeimas deputātiem*

Pašreiz ir īstais brīdis (sakarā ar bēgļu jautājuma risināšanu) vērsties Eiropas Savienībā ar lūgumu atrisināt arī Baltijas valstu problēmu un atbrīvot mūs no kolonistiem. Aicināt arī ASV, kā līdzvainīgo mūs pārdošanā Staļinam, iesaistīties kolonistu jautājumā.

Vajadzētu norādīt, ka, pirms palīdzam Āfrikas bēgļiem, ir jāpalīdz arī risināt jau ieilgušo okupācijas seku likvidēšanu Baltijas valstīs. Pirmais ir izraidīt (ja nepieciešams, atņemot pilsonību) no Latvijas valsts apvērsuma mēģinājuma organizatorus – visus, ieskaitot N.Ušakovu, kuri parakstījis par referendumu krievu valodai, kas ir pret Satversmi.

Ja pēc visiem starptautiskajiem likumiem Latvijā notiks DEOKUPĀCIJA, tad nebūs vietējo “zaļo cilvēciņu”, kuri mūsu okupācijas gadadienā – 9.maijā (2014.g. arī L.Straujumas k-dze to atzina) pie sava simbola Pārdaugavā, kā arī citos pasākumos, blāuj: “ROSSIJA, ROSSIJA!” un var novest pie Ukrainas varianta. Nebūs iesūtītais ebrejs Suharenko, kurš tagad pieprasa LATVIJAS ŽIDU bijušos īpašumus.

Ja Rietumi nespēj pārliecināt Krieviju (PSRS mantiņeci) saņemt savus cilvēkus, tad ir jārikojas kā ar āfrikāņiem – jāsadala starp ASV un ES dalībvalstīm Baltijā nelikumīgi iepludinātos okupētājvalsts pilsoņus, kuri praktiski arī bija “bēgļi”.

Ar cieņu,
Valters Rudzītis

Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks

Biedrība “Tēvijas Sargi”, sadarbojoties ar partiju Nacionālā savienība “Taisnīgums” **4. augustā** rīko protesta akciju pret Latvijai uzspiesto imigrāciju. **Laiks – pulksten 18.00, vieta – Brīvības 36, iepretim Ministru kabineta ēkai.**

Pasākumu atbalsta arī laikraksts “DDD”, Latviešu Nacionālistu klubs, vīru kopa “Vilki”, motoapvienība “Dieva suņi” un partija “Nacionālā apvienība VL/TB/LNNK”.

**Nāc pats, aicini līdzī draugus,
radus un kolēģus!**

Aizsargu iniciatīvas grupas PAZIŅOJUMS

29. augustā plkst. 13:00 Ikšķiles kultūras namā notiks Aizsargu pilnsapulce, kuru organizē Aizsargu iniciatīvas grupa.

Aicināti visi aizsargi – gan bijušie, gan esošie. Lemsim par mūsu kopīgo lietu, Aizsargu organizācijas pastāvēšanu, lai nepieļautu tās “iznīkšanu”. Sanāksim kopā, lai noteiktu sev jaunus mērķus un uzdevumus.

Kopīgi sakārtosim organizāciju, lai aizstāvētu tautas intereses.

Vairāk informācijas pa telefonu: 26307196; 29724031 (Iveta Lāce).

Iveta Lāce

Latvijai šobrīd ir nepieciešams tik vien kā politiskā griba pateikt **NĒ** imigrantu ieviešanai un precedenta radīšanai. Tik vienkārši, un tomēr tas netiek darīts. Realitātē saskaramies ar to, ka latviešiem nav nacionālo interešu reālu pārstāvju valdībā. Divas valdības partijas (“Vienotība” un ZZS) tieši atbalstīja imigrantu ieviešanu, trešā (Nacionālā apvienība), ņemot vērā elektorāta noskaņojumu, pateica, ka neatbalsta, publicēja rakstīšus, pēc tam paziņoja, ka valdības stabilitāte imigrantu dēļ netiks apdraudēta, un faktiski atteicās no reālas pretdarbības, sākot runāt

par to, ka “bēgļus” jāsūta latviešu skolās un jāveido par latviešiem.

Reāla pretdarbība būtu tautas referendums par nelegālo imigrantu uzņemšanu, ko, starp citu, atbalsta arī tiesībsargs Juris Jansons. Konkrētā valdības partija, kas operē ar ievērojamiem administratīviem, naudas un cilvēku resursiem, referendumā ideju ir “norakusi”, acīmredzot nejutot pietiekami apņēmīgu spiedienu no saviem nacionāli noskaņotajiem vēlētajiem – tik lielu, lai sajūstu apdraudējumu personiskajai politiskajai karjerai un daudzajām deputātu vietām. Skaidrs, ka ārpus parlamenta eso-

šajiem nacionālo interešu paudžiem ir visnotaļ grūti savākt nepieciešamos 30 000 notariāli apstiprināto parakstu referendumā rosināšanai. Ļoti iespējams, ka līdz tam mēs tomēr būsime spiesti nonākt un organizēties no apakšas.

Šobrīd par ļoti svarīgu ir uzskatāma tautas atieksmes paušana. Bēdīgi, bet tas faktiski ir vienīgais, ko varam. Tādēļ **aicinu ikvienu, kam rūp savas tautas nākotne nebūt vienaldzīgam, nākt pašam, vest līdzī radus, draugus, kolēģus 4.augustā pulksten 18.00 pie Ministru kabineta, Brīvības ielā 36,**

uz protesta akciju pret uzspiesto imigrantu ieviešanu.

Pasākumu, lai izvairītos no politizēšanas un šķelšanās pēc partejiskās piederības, pieteica biedrība “Tēvijas Sargi”, kas pamatā nodarbojas nevis ar politiku, bet jaunatnes patriotisko audzināšanu un militārās tuvināšanas apmācību. Šim pasākumam būtu jāapvieno visus latviešus, kam nav vienalga. Jo šoreiz tas ir nopietni. Man ļoti gribas ticēt, ka konkrētā akcija izdosies, un, ja tiešām būs redzams, ka cilvēki uzvarējuši apātiju un vienaldzību, tad arī varēs domāt par nākamajiem rīcības mehānismiem.

TAISNĪBA UZVAR

Turpinājums no 1. lpp.

“Rubins pret Latviju”

Profesora Andra Rubina vēstule “DDD” lasītājiem

**Cienījamie
“DDD” lasītāji!**

Dalos ar Jums pieredzē par Eiropas Cilvēktiesību tiesas (ECT) lietā “Rubins pret Latviju” pieredzētu un saprasto. Pilns sprieduma teksts ir pieejams ECT mājas lapā internetā.

Es, Andris Rubins, biju likumīgi ievēlēts Rīgas Stradiņa universitātē (RSU) par Dermatoveneroloģijas katedras vadītāju līdz 2013. gada 13. Aprīlim (RSU strādāju no 1980. gada, bet par RSU Dermatoveneroloģijas katedras vadītāju no 1991. gada).

2010. gadā RSU Medicīnas fakultātes dekanāts

versitātē (RSU) ar mani šādi izrēķinājās. Lai gan daudzi kolēģi bija manā pusē, viņi neuzdriktējās to atklāti paust, baidoties no RSU vadības represijām (šādu iebiedēšanas risku konstatēja arī ECT savā spriedumā). Bija, protams, arī tādi, kas praktiski otrā dienā pēc lēmuma skrēja pie RSU vadības cerībā uz paaugstinājumu, neapzinoties, ka tieši viņus RSU vadība man ie-teica atlaist... Bet tāds nu ir cilvēks, tāda ir dzīve. Jā-teic, ka īpaši nepārliecinoši un vāji sevi parādīja RSU arodbiedrība, kas vairāk izdabāja RSU rektoram un vadībai, nevis aizsargāja

Pat pieturoties pie valdības pozīcijas “darba strīds”, bija jāņem vērā, ka es biju vēlēta amatpersona, un man netika konstatēti nekādi būtiski pārkāpumi, ja neskaita manus kritiskos izteikumus un e-pasta vēstuli rektoram. ECT secināja, ka Latvijas tiesas nebija pietiekami pamatojušas cilvēktiesību ierobežojumu atbilstību leģitīmajam mērķim un līdz ar to “nepieciešamību demokrātiskai sabiedrībai”.

ECT konstatēja, ka ir noticis Konvencijas 10. panta “Vārda brīvība” pārkāpums.

ATLAISTS NO DARBA PAR TAISNĪBAS PAUŠANU

ECT atšķirībā no Latvijas valdības uzskatīja, ka manām e-pasta vēstulēm bija publisks raksturs, jo:

1) es atsaucos uz Valsts kontroles Revīzijas ziņojumu (2009. gada 18. decembris, Nr. 5.1-2-8-2/2009) un tajā norādītajiem pārkāpumiem Rīgas Stradiņa universitātes darbībā;

2) es runāju par plāģātismu RSU.

Tiesa ņēma vērā arī to, ka es šos faktus biju publicējis ziņu aģentūrā LETA, bet pretējā pusē Latvijas tiesās tos nenoliedza, kas liecina, ka tā bija patiesa informācija. ECT arī uzsvēra, ka jautājumiem, par kuriem es runāju, varēja būt publiska interese, jo Rīgas Stradiņa universitāte bija valsts finansēta izglītības iestāde. Neskatoties uz to, apelācijas tiesa Latvijā, nepārbaudīja publisko interešu klātbūtni un manas informācijas patiesumu (netieši tas liecina, ka Rīgas apgabaltiesa lietu skatīja pavirši).

Attiecībā uz darba līguma vai kārtības ievērošanu, ECT uzskatīja, ka, pirmkārt, es esmu centies ievērot hierarhiju, t.i., rakstīju e-pastus rektoram ar saviem priekšlikumiem, lūdzot tos nosūtīt RSU Senātam – gan par katedras reorganizāciju, gan sūdzoties un uzdodot jautājumus par šī procesa caurspīdīgumu. Otrkārt, ņemot vērā universitātes struktūru, tas arī bija saprātīgi adresēt prasības rektoram, ņemot vērā, ka pēdējais bija atbildējais apelācijas procesā un saskaņā ar universitātes satversmi varēja sasaukt senātu, kā arī rektoram bija tiesības uz atceļošu veto attiecībā uz senāta lēmumiem. RSU rektors J.Gardovskis bija augstākā amatpersona, kas varēja pārstāvēt universitāti bez speciālas pilnvaras.

Tiesa uzskatīja, ka es esmu visādi centies informēt RSU Senātu par lietas apstākļiem, pirms tas pieņem lēmumu. Treškārt, ECT uzskatīja, ka arī pieprasīt materiālu kompensāciju man bija pamats, jo es biju ievēlēts līdz 2013. gada aprīlim, un šie ap-rēķini balstījās uz vidējo mēneša atalgojumu. Šis ir ļoti svarīgs secinājums, jo līdz šim RSU rektors Jānis Gardovskis ir mēģinājis manas prasības interpretēt kā izspiešanu un šantāžu.

ECT konstatēja, ka atļaušana bija bargākā no iespējamām sankcijām, kas varēja nopietni ietekmēt, iebiedēt citus darbiniekus, atturot viņus no kritikas paušanas. **Tiesa atzina, ka nav tiesiska pamata tik smagām sankcijām** (kā mana atbrīvošana no amata).

Rezultātā ECT nolēma :

1. Noraidīt valdības viedokli attiecībā uz *ratione personae*.

2. Vienbalsīgi atzīt, ka pietiekams ir izskatāms.

3. Ar 5 balsīm (pret 2) atzīt, ka ir notikusi Konvencijas 10.panta pārkāpums.

4. Ar 5 balsīm (pret 2) atzīt, ka atbildētājam valstij ir jāmaksā 8000 EUR morālie zaudējumi (*non-pecuniary*) un 2280 EUR tiesas izdevumi par labu prasības iesniedzējam.

5. Vienbalsīgi noraidīt parējās prasības par taisnīgu kompensāciju.

Tiesa atzina, ka es esmu cietis morālus zaudējumus, nosakot to lielumu 8000 EUR apmērā kā līdzvērtīgās situācijās.

Turklāt ECT izpratnē tas nebija darba strīds, tāpēc tā nevērtēja un nepiešķīra man materiālo zaudējumu kompensāciju. Ir svarīgi, ka ECT atzina, ka man bija pamats prasīt augstāku kompensāciju. Līdz ar to ECT zināmā mērā ar mani solidarizējās.

VAI LATVIJĀ VALDA TIESISKUMS?

Nobeigumā – daži secinājumi no šīs tiesvedības:

1) vārda brīvība Latvijā tiek nelegitīmi ierobežota;

Es ceru, ka šis ECT spriedums palīdzēs citiem cilvēkiem Latvijā līdzīgās situācijās un aizsargās katru godprātīgu personu, it īpaši darba ņēmēju. Uzskatu šo ECT spriedumu par ieguldījumu ne tikai izteiksmes brīvībā, bet arī darba tiesībās.

2) darba ņēmējs nav aizsargāts pret darba devēju patvaļu;

3) arodbiedrības ir dekoratīvas un bieži administrācijas pusē;

4) Valsts kontroles ziņojumi netiek uztverti nopietni un parasti paliek bez tiesiskām sekām;

5) valsts finansētas universitātes var brīvi veidot jebkādas struktūrvienības – bez lietderības apsvērumiem;

6) atšķirībā no augstākajiem ierēdņiem valsts pārvaldē ar vēlētam amatpersonām un mācībspēkiem universitātēs var brīvi izrēķināties, t.i., valdības un darba likumdošanas dubultā morāle;

7) rektoru vara nereti balansē uz autoritārisma un absolūtisma robežas, kas Latvijas valdībai liekas pieņemami un aizstāvības vērts;

8) atsevišķi Latvijas tiesneši nav pakļauti likumam;

9) uz vienas personas denūciāciju un slimīgu aizdomu pamata pret citu nevainīgu personu var uzsākt kriminālprocesus, ko pēc kāda laika var tik pat viegli izbeigt bez jebkādas nepieciešamības atvainoties vai atbildības, t.i., tipiska varas patvaļa, volūtārisms.

Es ceru, ka šis ECT spriedums palīdzēs citiem cilvēkiem Latvijā līdzīgās situācijās un aizsargās katru godprātīgu personu, it īpaši darba ņēmēju. Uzskatu šo ECT spriedumu par ieguldījumu ne tikai izteiksmes brīvībā, bet arī darba tiesībās.

Pēc ECT sprieduma stāšanās spēkā nosūtīju Ministru kabinetam un Saeimai jautājumus, uz kuriem gaidu atbildes:

1. Cik Latvijas valstij izmaksāja tiesvedība ECT

pret profesoru, ārstu Andri Rubinu?

2. Kurš no Latvijas valdības (Ministru prezidente L.Straujuma, tieslietu ministrs Dz.Rasnačs vai ārlietu ministrs E.Rinkēvičs) ierosināja pārsūdzēt ECT 2015. gada 13. janvāra spriedumu, ar kuru bija atzīts, ka Latvijā pret A.Rubinu ir pārkāptas cilvēktiesības, tiesības uz vārda brīvību, un cik šī pārsūdzība izmaksāja Latvijas valstij?

3. No kādiem līdzekļiem Latvijas valdība maksās visus izdevumus par tiesāšanas ECT ar profesoru A.Rubinu un piespiesto ECT atlīdzību?

4. Kāda atbildība ir paredzēta tiesnešiem, ierēdņiem, iestādēm u.c. gadījumos, kad Latvijas valsts zaudē tiesvedību ECT, jo zaudējumi ir tāpēc, ka tiesas – tiesneši Latvijā (apzināti vai neapzināti) ir pieņēmuši nepareizus lēmumus un spriedumus, tas ir, bijuši neobjektīvi un līdz ar to nodarījuši Latvijai gan materiālus, gan morālus (prestīža grausana) zaudējumus.

5. Vai Ministru kabinets vai LR Saeima izstrādā likumu, kas paredzētu atbildību tiesnešiem Latvijā par neobjektīviem, nekvalitatīviem tiesas spriedumiem, kuru rezultātā Latvija zaudē tiesu ECT un Latvijas valdībai ir jāmaksā piespīstās kompensācijas? Vai ir plānots, ka visu vai daļu no piespīstās ECT kompensācijas lietās, kur Latvija ir zaudējusi, maksātu tiesneši vai ierēdņi, kuru vainas dēļ ir notikusi tiesvedība ECT un Latvija ir zaudējusi?

Ar cieņu,
Andris Rubins
Profesors, Dr.hab.med., ārsts

Taču Eiropas Cilvēktiesību tiesa lēma pretēji valdībai un RSU, uzskatot, ka mana atbrīvošana no amata nebūt nebija darba konflikts, bet gan **cilvēktiesību pārkāpums**.

nolēma mūsu katedru apvienot ar Infektoloģijas katedru, izveidojot tādu kā “hibrīdkatedru” ar nosaukumu “Infektoloģijas un dermatoloģijas katedra”. Apvienošanas rezultātā tika likvidēts mans amats (katedras vadītājs), kurā es biju ievēlēts. Apvienotās katedras vadību piešķīra Infektoloģijas katedrai, netika rīkotas jaunas vēlēšanas.

Vēl pirms šīs apvienošanas RSU vadība man noteica divas prasības: vienkāršot apmācības programmu (to saīsinot) un samazināt katedras darbinieku skaitu. Gadījumā, ja es piekristu šiem noteikumiem, man solīja: “Jūs varēsiet šeit palikt vēl kaut vai 25 gadus”! Parafrāzējot – “Nodod, mēlo, un mēs tevi godā celšim!” Man tas viss šķita nepieņemami. Tāpēc es sāku protestēt un cīnīties, lai saglabātu neatkarīgu katedru, darbiniekus un kvalitatīvu apmācības programmu.

Gala rezultātā es tiku atbrīvots no darba RSU, kā uzteikuma iemeslu minot manu rektoram adresēto vēstuli, kurā rektors saskatīja šantāžu un apmelošanu. Uzteikums tika pamatots ar Darba likuma 101.panta 1.daļas pirmo (būtiski darba līguma vai noteiktās kārtības pārkāpumi) un trešo punktu (darbinieks, veicot darbu, rīkojies pretēji labiem tikumiem).

CĪŅA SĀKĀS SMAGI

Tas bija smags brīdis manā dzīvē, jo pēc vairāk nekā 30 nostrādātiem gadiem Rīgas Stradiņa uni-

mani kā darba ņēmēju.

Rezultātā man neatlika nekas cits kā celt prasību tiesā. Pirmajā instancē uzvarēju, vēlākās zaudēju. Iespējams, viens no iemesliem, kas nosvēra Rīgas apgabaltiesu man par sliktu, bija apstākļi, ka pret mani tika uzsākts, safabrics kriminālprocess (par šantāžu un izspiešanu!); man tika ierobežota pārvietošanās brīvība. Vēlāk kriminālprocess tika izbeigts.

Lietu pēc iztiesāšanas Latvijā pārsūdzēju ECT, prasību pamatojot ar Eiropas Cilvēktiesību Konvencijas (turpmāk – Konvencija) 10.panta – “Vārda brīvība” – ierobežojumiem.

Savukārt Latvijas Republikas valdība Eiropas Cilvēktiesību tiesā savu pozīciju balstīja uz šādam apsvērumiem:

1) mana lieta esot darba strīds, nevis izteiksmes brīvības ierobežošana; atbrīvošana no amata notikusi sakarā ar manu e-pasta vēstuli, kurā tiku-šas izvirzītas nelikumīgas prasības, draudi un apmelošana;

2) mani motīvi esot tīri personīgi un savtīgi, t.i., saglabāt savu posteni universitātē;

3) sabiedrības intereses manā gadījumā netiekot aizskartas, bet mans e-pasts esot personīgi draudi rektoram;

4) mana rīcība esot pretēja labiem tikumiem (īpaši par “labo tikumu” tēmu valdībai patika daudz un gari priest).

Taču Eiropas Cilvēktiesību tiesa lēma pretēji valdībai un RSU, uzskatot, ka mana atbrīvošana no amata nebūt nebija darba konflikts, bet gan **cilvēktiesību pārkāpums**.

VAI DEBESMALĀ REDZAM JAUNU RĪTU?

Saruna ar grupas “Čikāgas pieciši” dalībnieku un dziesmu autoru **Armandu Birkenu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

VAJADŽĪGS MUGURKAULS!

DDD: Šobrīd ļoti aktuāls ir jautājums par deokupāciju, dekolonizāciju, deboļševizāciju. Kas, tavuprāt, būtu vajadzīgs latviešiem, lai šos smagos procesus iekustinātu? Varbūt “Čikāgas pieciši” ar dziesmām varētu palīdzēt iedvesmot cilvēkus patiesai brīvībai?

šiem cilvēkiem vispirms ir jāmainās? Pie cilvēkiem ar pūļa domāšanu nevar atnākt tautas vadonis. Viņš nāks tikai tad, kad tauta būs gatava un viņu saukš, citādi tiks noraidīts. Šobrīd dažādi nācēji uzdodas par dažādiem vadoniem, varoņiem, un čiks vien sanāk. Ja tauta ir stulba, tad to var arī apmuļķot, ievadot vēl dziļāk purvā. Manuprāt, vispirms ir jānāk patiesai tautas Atmodai.

A.B.: Jā, noteikti. Tikai nezinu, kā to panākt. Problēmu ir vairāk, nekā

vi runā par visām tēmām. Bet tajā brīdī, kad žurnālisti apklust, tad jau ir solis nepareizā virzienā.

LAI NEBŪTU “DOBRIJ ĢEŅ” IK UZ STŪRA

Armands Birkenis: Žurnālisti taču ceļ gaismā visus mēslus. Latvijas politiķiem vajadzētu būt attiecīgi iebiedētiem no preses. Īstenībā ne jau no preses, bet no taisnības! Presei būtu jārunā un jāraksta par to, kas reāli notiek. Es tajā jomā neesmu speciālists un nevaru komentēt, bet ir kādam jārunā par to, kas notiek – vai arī ne, notiek, un kā tas ietekmē Latvijas valsti ikdienā.

DDD: Mūsu avīze rakstā. Tāpēc bija arī tiesas process par to, ko rakstām. Mūs attaisnoja, bet mēģināja iebiedēt. Neizdevās.

A.B.: Tas ir labi, ka neizdevās. Ja cilvēks runā par pierādāmiem faktiem...

DDD: Mēs rakstām par dekolonizāciju. Ja ir bijusi okupācija un kolonizācija, ir taču jābūt arī pretējam procesam – deokupācijai un dekolonizācijai. Jūs taču tam piekritāt?

A.B.: Varbūt īsti nesaņemtu, ko tas nozīmē...

DDD: Dekolonizācija nozīmē to, ka cilvēkiem, kas šeit okupācijas laikā no okupētājvalsts ir ieradusies, tagad ir jābrauc prom. Izņēmums ir jauktās ģimenes, izņēmums varētu būt cilvēki ar īpašiem nopelniem – tie, kas ieguldījuši savu darbu Latvijas valsts un latviešu tautas labā. Bet visai nepilsoņu varzai noteikti ir jādodas prom.

A.B.: Es neizvairos no atbildes, bet varbūt vienkārši nezinu, vai nav apstākļi, kas jebkurā gadījumā nedrīkstētu notikt, gribam vai ne, ka tā grupa ietekmē ikdienas dzīvi mūsu valstī...

DDD: Protams, ietekmē.

A.B.: Nu, tas nedrīkst notikt. Varu saprast, ka ne jau visi krievu tautības cilvēki rīt kravās koferus un vāksies uz kaut kurieni.

DDD: Ja būs likums un starptautiskā palīdzība, tad tas notiks. Kā gan citādi mēs varam turpināt dzīvi, ja te ir pilns ar okupantiem – te tad arī ir tas “dobrij ģeņ”.

A.B.: Tā laikam gan ir. Viņiem ir jāieklaujas šīs valsts sistēmā, šīs valsts valodā, vēsturē, kultūrā...

DDD: Ir jau pagājuši 25 gadi, bet tas nav noticis. Viņu izaudzīnātie, izskolotie jaunieši, kuri šeit, neatkarīgā Latvijā, dzimuši, ne par mata tiesu nav labāki par vecajiem. Un kas tad 9. maijā pie t.s. Uzvaras pieminekļa notiek? Simts tūkstoši ar Krievijas karogiem tur iet, bļaudami “Rossija, Rossija”. Tā ir tik liela problēma, ka vēl kaut kādu līdzekli meklēt, lai viņus te integrētu, ir

muļķīga utopija.

A.B.: Vai tad tik daudz viņu ir?

DDD: Rīgā dzīvo puse no Latvijas iedzīvotājiem, un lielākā daļa ir krievvalodīgie. Latvijā ir ap 700 000 tādu, kuriem piešķirams statuss “okupants”.

A.B.: Ja kādi patiešām grib šeit palikt, viņiem būtu jāpakļaujas šīs valsts iekārtai, nevis otrādi. Ko saka latviešu tauta, politiķi, ja viņi tur publiski parādās ar tiem Krievijas karogiem un saukļiem – kāda reakcija tad ir no tiem?

DDD: Mīksta reakcija.

A.B.: Redz, kā! Latviešiem aizliedz iet pie Brīvības pieminekļa zināmos datumos, bet uz kaut kādu Uzvaras dienu var iet atspērdamies.

DZIESMA PAR CĪŅU NEDRĪKST PĀRTRŪKT

DDD: Tāpēc es runāju par latviešu tautas Atmodu, kas tik ļoti ir vajadzīga. Latvijas Nacionālā fronte izdod avīzi “DDD”, lai tautu informētu un izglītotu, lai taisnīgās prasības neapklustu. Varbūt “Čikāgas pieciši” varētu iesaistīties?

Armands Birkenis: Esam atbalstījuši visus patriotiskos pasākumus, daudzus gadus esam darījuši visu iespējamo – gan individuāli, gan kā ansambli. Un ziedu gados mums bija vairākas dziesmas, kā “Par mani, draudzīņ nebēdā”, “Pazudušais dēls” – vesela rinda karavīru un visādas citas dziesmas. Tas ir tas, ko varējām dot. Tagad esam pensijā...

DDD: Varbūt var rasties kaut kas jauns?

A.B.: Ja atklāti, ir jānāk jaunām balsīm. Tas, protams, nenozīmē, ka vairs neko nevaram izdarīt, ka esam jau galīgi beigtī, bet reāli atceros, cik bijām vitāli, aktīvi pirms kādiem 40 gadiem, tomēr cilvēks kļūst vecāks. Ir vajadzīgas jaunas balsis, cilvēki, kas šeit, Latvijā, dzīvojot var visu izteikt šīs dienas valodā.

Es ļoti labi zinu, kāds spēks ir mūzikai – par to ir daudz runāts visā pasaulē. Un Amerikā mūzikas iespaids valsts darbībā ir ļoti spēcīgs. Ir pierādīts gadu simtos, bet īpaši tagad, modernajos laikos, ka, daļēji pateicoties mūzikai, pat melnie savu brīvību ieguva. Dziedopi pirmajās rindās cīnījās par to – dziesmas dziedāja neskaitāmās demonstrācijās un sanāksmēs. Dziesmai ir milzīgs spēks.

Savulaik politiķi ASV pavisam reāli baidījās no tautas – Džonsons ar šausmām skatījās, kas notiek uz ielām Amerikā. Latvijai taču šodien ir dziedopi. Lūk, te vajag kādu istu dziesminieku, kurš spēj dziesmā ievīt pareizos vārdus, pareizos motīvus, pa-

reizās domas un melodiju, lai tauta var dziedāt līdzī, labāk saprast un vienoties par to, kas šobrīd notiek un kas ir jādara.

Atceros, kad 1989. gadā Mežaparkā dziedājām “Pazudušo dēlu” un vēl citas

ir vienalga...

DDD: Bet tas nav pareizi – no tā labāk nekļūst.

A.B.: Jā. Es ļoti gribētu, lai cilvēki “neuzdotu” – par spīti visam. Otrs ir – nepagurt. Mēs vienkārši to nevaram atļauties.

Pirmajā vietā Latvijā ir jābūt latviešiem, kā tas ir jebkurā valstī.

dziesmas, visa apkārtne pilnīgi aizdegās, tauta uzliesmoja – tādu reakciju nebijām gaidījuši. Es ticu, ka tam ir jābūt un tas būs arī tagad. Ticu! Jauniešiem ir drosme, kas vēlāk varbūt zūd. Tādēļ, lai jaunieši iesaistās cīņā! Ir labi, ka mums ir šlāgeri un visi citi mūzikas žanri, bet Latvijā ir jānāk dziesminiekiem!

DDD: Tādiem, kas dzied ar jēgu un sauc cīņā.

A.B.: Tieši tā, ar jēgu. Tāpat ir jācer. Un es esmu pārliecināts, ka būs, jo Latvijā ir tik daudz radošu un gudru cilvēku ar fantastisku izdomu un talantiem, tikai vajag uzrakstīt tekstu, melodiju – un dziedāt.

Dziedāt latvietis var jebkur pasaulē, kā to darīja trimdas ansambļi okupācijas gados, piemēram, “Trīs no Pārdaugavas”, “Brāļi Graši” un “Piecīši”. Šodien tas ir atļauts un nepieciešams arī Latvijā pašā. Atmodas sākumā bija dziedopi un ansambļi, kuri drosmīgi dziedāja par Latvijas brīvību. Dziesma par Latvijas cīņu ar tās ie-naidniekiem nedrīkst pār-trūkt, apklust.

DDD: Vajadzīga arī drosme dziedāt par to, kas īsti nav atļauts...

A.B.: Jaunieši ir drosmīgi. Cerēsim, ka tas tiešām notiksies. Nezinu, vai mēs, “Piecīši”, vairs tos lielos kalnus spēsim gāzt. Bet mūsu vietā nāks citi. Noteikti!

“NEUZDOT” UN NEPAGURT!

DDD: Ko tu novēlētu mūsu avīzes lasītājiem un vispār latviešiem?

Armands Birkenis: Man to jautā šad un tad, un secinu divas lietas, no kurām nevar aizbēgt. Pirmais ir – “neuzdot”. Saeimas vēlēšanās daudzkārt esmu bijis te, bet cilvēki ir paguruši, viņiem ir apnīcis, viņi pat paliek dusmīgi, ir apriebies, viss apnīcis, viņi saprot, ka nekas nemainīsies, un kaut kur jau uzdod.

DDD: Ko nozīmē jūsu izteiciens – uzdot?

A.B.: Tas ir tad, kad cilvēki, latvieši, kļūst vienaldzīgi, nepievērš vairs uzmanības nekam, nododas tikai savai personīgai dzīvei. Tad viņi “uzdod”. Es to ļoti labi saprotu. Amerikā jau ir tieši tas pats – ļoti daudzi cilvēki ir atmetuši ar roku visam, sacīdami: ejiet jūs visi kaut kur, man

DDD: Mēs esam pārāk maz?

A.B.: Nu, ja. Saprotu, ka šķēršļi kādreiz liekas pilnīgi nepārvarami, bet vienmēr atcerēsimies, ka mazs cīnītis gāz lielu vezumu. Āfrikā skudras spēj nogāzt ziloni, kas ir lielākais dzīvnieks zemes virsū. Mahātmā Gandijs padzina angļus no Indijas, bez ieročiem. Tāpat nedrīkstam pazaudēt degsmi. Mēs nedrīkstam šo, kas ir, pazaudēt, kaut esam tik nospiesti.

DARĪSIM KATRS, KO VARAM!

Armands Birkenis: Atkal teikšu par nodokļiem. Ikdienas dzīvi latvietim apgrūtina milzīgie nodokļi, viņam ir grūti iztikt ar kaut kādu neizdzīvojamu algu, nerunājot jau nemaz par pensijām – tas jau arī iet roku rokā, ka šādos apstākļos daudzi “uzdod” un pagurst. Labi, ka ne visi! Neapmierinātību un dusmas var pārvērst par darbību pret nelabvēlīgu iekārtu, politiku.

DDD: Tas ir tāds apburtais loks. Uzdrošināšanās latvietim ir vajadzīga tieši tāpēc, lai dzīvi padarītu labāku.

A.B.: Jā. Tāpat – “neuzdot” un nepagurt par spīti visšausmīgākajiem apstākļiem! Tas nenozīmē, ka visiem tagad nu jāklūst par Lāčplēšiem, bet, ja ikviens kaut ar mazumiņu pieliktu savu enerģiju lietas labā, tad tomēr vēl varam uz kaut ko cerēt, lai kaut ko uzlabotu. Un, ja vēl nāktu vadonis, kas pasaka: “Latvija un latvieši ir pirmajā vietā!” – un ar spēciņu balsi un skaidru skatienu uz nākotni ved valsti tādā virzienā, kur mums ir viena valoda, viena kultūra, tad jau būs gaisma tunelā galā. Pirmajā vietā Latvijā ir jābūt latviešiem, kā tas ir jebkurā valstī.

DDD: Kas nav ar mieru, tiem jābrauc projām.

A.B.: Jā, tiem, kuri negrib, ka tā ir. Austrālijas premjers to pašu pateica: “Ja jūs negribat runāt angļu valodā, un jums nepatīk, kā mēs dzīvojam, laipni lūgti – tur ir osta un tur lidlauks – dzīvojiet citur, cepuri kuldami!” Nediktējiet citā valstī, kā tur jādzīvo, kas jādara. Es negatavojos ne “uzdot”, ne pagurt, ne pārstāt kaut ko darīt lietas labā.

Turpinājums 6. lpp.

VAI DEBESMALĀ REDZAM JAUNU RĪTU?

Turpinājums no 5. lpp.

Armands Birkens: Darboties varam arī trimdā, neuzveļot visu tikai Latvijā dzīvojošiem tautiešiem. Un, pateicoties tādām organizācijām kā PBLA un ĀLA, es uzskatu, ka notiek ļoti daudz kas pozitīvs. Palīdzības fonds Amerikā dod stipendijas,

izteicies, ka aizsargās Baltiju, un tagad risinās runas par amerikāņu kara bāzēm – te jau ir zaldāti. Amerika var kaut ko darīt. Amerika var ļoti daudz darīt. Ir tikai jābūt mugurkaulam un drosmei.

DDD: Principā Amerikā ir līdzvainīga Latvijas

Ticu! Jauniešiem ir drosme, kas vēlāk varbūt zūd. Tādēļ, lai jaunieši iesaistās cīņā!

atbalsta jauniešu izglītību gan šeit, gan Latvijā, atbalsta kultūras pasākumus un attīstību trimdā. Šīs organizācijas strādā arī ar ārzemju politiķiem, ar Amerikas kongresmeņiem, senatoriem, ar Prezidentu, rakstot vēstules, pārstāvēt Amerikā dzīvojošos latviešus.

DDD: Bet vai pievērs uzmanību tam, ka Latvijā ir krievvalodīga vide, ka ir jānovērš okupācijas sekas, turklāt steigšam un neatliekami?

A.B.: Domāju, ka pievērs uzmanību šim problēmām. Sevišķi tagad, kad notiek šie Krievijas agresijas draudi, pat Obama, kas neko no tā nesaprot – viņš vienkārši nezina, jo tā nav viņa vēsture, viņš nav uzraudzījis tajā vidē. Pat viņš ir

okupācijā – Jaltas un Potsdamas konferencēs atdeva Padomju Savienībai...

A.B.: Traģiski, Otrās pasaules kara beigas nebija Latvijai labvēlīgas. Šodien darīsim katrs, ko varēsim, kā varēsim, kaut vismazākos veidos – un kopīgiem spēkiem cīnīsimies par Latvijas neatkarību un labklājību. Mēs nedrīkstam atkal kļūt par vergiem.

DDD: Kopējam mērķim galvenokārt.

A.B.: Jā, uz kopīgiem mērķiem iesim, radot ko labāku. Mūsu valsts ir pasakaini skaista, ar senu, skaistu valodu, vēsturi un kultūru! Mīlēsim un sargāsim to! Vienalga, kur mēs dzīvojam, būsime labi, stipri latvieši!

Intervēja
Līga Muzikante

“Kleever” un “brokaste”

Liāna Langa

Dzejniece

Nagu akadēmijas, daiļuma institūti, kafejnīcas, kuras sevi dēvē par vēstniecībām... Reklāmas mērķis ir pievērst uzmanību produktam un iedarboties uz cilvēka apziņu, tādēļ tā izmanto valodu savām vajadzībām, bieži vien to degradējot.

Šie ļaudis atsvešināti uztver gan savu valsti, gan Latvijas Republikas Satversmi (acīmredzot par tās nozīmi neko nemāca) un nesaprot, ka latviešu valoda ir svarīga mūsu identitātes veidotāja.

Pēc šķietami nevainīgas vārdu piesmiešanas istās akadēmijas turpina pastāvēt, bet tepat blakus kāds “akadēmiski” nodarbojas ar nagu vilēšanu un kroga “vēstnieki” jums pasniedz kapučīno. Tomēr vārdu nozīmi un jēgu jau ir skārusi merkantīlu vajadzību izraisītā erozija, savukārt patērētājs, iespējams, ir gandarīts par viņam iemānīto ilūziju, ka saņem dienišķo vajadzību aprūpi “institucionālā” un pat “diplomātiskā” līmenī. Cena par to, ka viena sabiedrības daļa izvēlas neiespringt intelektuālā refleksijā un valodā, mēdz būt augsta – tās rezultāts ir miglaina domāšana, nespēja vārdos formulēt savu pieredzi, saraustīta, neskaidra runa, kuriozi avi-

žu un portālu virsrakstos un rakstos, kropli jaunvārdi nevalodā, dezorientācija dzimtajā valodas laukos, līdz ar to – realitātē.

Pretstāvi valodas degradācijai īsteno kvalitatīva rakstniecība, kas nodarbojas ar domāšanas, izteiles, empātijas un emocionālās inteliģences spēju attīstību un vārdu pamatnozīmju, ortogrāfijas un interpunkcijas saglabāšanu. Piemēram, profesionālā literatūrā jūs neatradīsiet angļu valodas iespaidā (debate) latvju radīto jaunvārdu “debate” kā vienskaitlinieku (ja nu vienīgi mazizglītota grāmatas varoņa tiešajā runā) vai pie mums izplatīto apstākļa vārda “kad” lietojumu saikļa “ka” vietā. Par to runāts daudz, un diemžēl jāsecina, ka tas ir ipašs truluma paveids, varbūt arī pašcieņas trūkums, kas ļaudīm, tostarp augstām amatpersonām un politiķiem, neļauj kori-

mode ir ar latīņu burtiem rakstīti krievu vārdi. Visādi kroplīgi lingvistiski izgudrojumi degradē vidi, kurā ik dienu atrodas simtiem tūkstošu cilvēku, arī tūristi. Vai jābrīnās, ka viņi nereti ir pārliecināti, ka atrodas Russia?

Kā kulminācija publisko telpu degradējošam švaukstismam atnāca ziņa, ka Gaismas pils restorānam konkursa kārtībā (bijušas iesūtītas ap 700 nosaukuma ideju) izvēlēts nosaukums “Kleever”. Jāteic, ka šis nevārds, kurš, cerams, nacionālās pašapziņas simbolā, Gaismas pili, tiks nomainīts ar citu, lēmējiem šķitis pievilcīgāks par “7 kraukļiem” (atgādinājums par Raiņa lugu) un “Lettus”. Valsts valodas centra aizrādījums un publiska rakstnieku, redaktoru, humanitāro zinātņu pārstāvju vēstule izraisīja kasmīgas diskusijas sociālos tīklos un tīmekļa komentāros. Tās parādīja, ka lielāko daļu latviešu Kleever atgrūž kā nesaprotams un neloģisks un ka ir arī globālisma brie-

dināti prāti, kuri dzimtajai valodai diemžēl piešķir vien funkcijas nozīmi. Tas ir rezultāts robiem izglītībā. Šie ļaudis atsvešināti uztver gan savu valsti, gan Latvijas Republikas Satversmi (acīmredzot par tās nozīmi neko nemāca) un nesaprot, ka latviešu valoda ir svarīga mūsu identitātes veidotāja. Varbūt tas ir arī Latvijas Universitātes profesora Jura Rozenvalda nopelns, kurš “LR4” ēterā teicis: “Latviešiem ir viena īpatnība – viņi ir kā ķerti uz savu valodu. Lietuviešiem, piemēram, ir katolisms, bet mums šī reliģiskā faktora nav, tādēļ tā vietu ieņem valoda.” “Kā ķerti” – tas neizklausās cieņpilni nedz pret mūsu senčiem, kas latviešu mēli līdz mums aiznesuši cauri gadsimtiem, nedz pret mūsu Satversmi, kurā tā nostiprināta kā vienīgā valsta valoda.

Iespēja runāt savā valstī latviski ir privilēģija, kas mums jāsaģlabā.

<http://www.la.lv/kleever-un-brokaste/>

Brāļu kapos sapāro Brīvības izcīnītājus ar tās iznīcinātājiem!

Vai daudzi zina, ka Brīvības pieminekli atklājot, nenolika nevienu ziedu? Nostājās tikai goda sardze – godināt un sargāt!

1941. gada 1. jūlijā pirmo reizi Brīvības pieminekļa pakāji noklāja asaru un izmisuma piemirkušī ziedi pēc pirmā Baigā gada, un Brīvības un Varonības simbols kļuva arī par vienīgo Svētvieta, kur pieminēt zaudētos tuviniekus.

Brāļu kapos Rīgā tika guldīti par Latvijas Brīvību kritušie, godinot ar 19 aprīli, 59 pilsētu un četriem vienošiem novadu ģerboņiem. 1936. gada 11. novembrī svinīgajā Svētvieta ieviešanā pie aprīļa ģerboņiem stāvēja aprīļa aizsargu goda sardze. Cieņa un goddevība mazināja zaudējuma sāpes. Toreiz ne baismākajā murgā nerādījās, ka pēc nepilniem četriem gadiem iebruks necilvēks un iznīcinās Valsti un Tautu – pat zemes segas segtos latviešus! Īstina noslepkavotajiem nobuldozerēja Baltos krustus.

Brāļu kapos iekāroja PSRS maršals Žukovs. 1957. un 1958. gadā kapos sāka glabāt Latvijas iznīcinātājus – pašā centrā zvaigzni uzlika cilvēkam, kurš vēl 1941. gada 1. jūnijā parakstīja nāves pavēli 2472 ģimenēm. Pirms sabruka ļaunuma impērija, Brāļu kapos paspēja

uzstādīt 473 zvaigžņotos pieminekļus.

Pēc tam sarkanā sirpja un āmura vicinātāji *bistrim dom* pārtaisījās par *krustnešiem*. Vēl sirdīgāk meta un deva krustus pat mirušajiem – attapīgie Brāļu kapu privatizētāji no kapiem norāva zvaigzni un uzlika krustu. Liekulīgi aicināja ziedot Brāļu kapu kopšanai, un cilvēki uzticēdamies ziedoja, cik varēja.

Aivars Slucis 2006. gadā ziedoja pat 100 tūkstošus dolāru! Un – Brāļu kapos **likvidēja!!!** Pārkrustīja par Rīgas brāļiem, noņēma zvaigznes, **sapāroja Brīvības izcīnītājus ar Brīvības iznīcinātājiem!** Kapu privatizētāji izmainīja vēstures liecību draudzīgā *troikā* ar vēstures un pieminekļu sargiem...

Lūdzu, “DDD” saime un lasītāji, atbalstu – pieprasiet atjaunot zemiskuma liecību. Ja nevar kā igauņi *Aļošu* nolikt sarkanarmiešu kapos, tad asiņainā zvaigzne jāatdod, lai jaunieši redz un kapos neliek ziedus savu vectēvu slepkavām.

Dod spēkus ļaunumu taisnīgi sodīt!

Cieņā,
Daina Šķiezna
*Pretpadomju elements no
1940. gada 18. novembra nakts*

DIRIĢENTI

Kas par traku, tas par traku,
Valstī sajūt Kremļa smaku!
Abi sekretāri sirmie
Virza prezidentu pirmie.

Partbiroja spices vīri
Strādā ierasti un tīri.
Varbūt grupa rezidentu
Dabūs savu prezidentu?

Viens no tiem pat lepni saka:
“Gudram vīram skuju taka,
Vajag tādu, kas mūs klausīs,
Kompārtijas gribai ļausies!”

Tāpat, kā sensenos laikos,
Komunisma miglas tvaikos
Birojs lemj un apstiprina,
Viss ir sekretāru ziņā.

Sekretāram liela vara,
Viņi vēl uz zaļa zara!

Jānis Rīts

VAI SVĒTĀ VIENTIESĪBA?

Libiešu Māra

16. jūlijā iekšlietu ministrs Kozlovskis “Latvijas Avīzē” sniedza izvērstu skaidrojumu par pagāju-

Iekšlietu ministrs Rihards Kozlovskis

šajā nedēļā valdības ārkārtas sēdē pieņemto lēmumu – uzņemt Latvijā 250 Ziemeļāfrikas nelegālo imigrantu. Ministrs ir noskaņots visai optimistiski: bēgļi Latviju neapdraud, mūsu valsts pārstāvjiem būs iespējams doties uz Briseli veikt pārrunas ar nelegālajiem imigrantiem, lai noskaidrotu, vai viņi nerada draudus Latvijai un vai vispār vēlas doties uz šejieni. Turklāt nepieciešams solidarizēties ar Dienvideiropas valstīm, kuras šī problēma skar vismagāk, jo Itālijas gaisa spēki taču patrolē mūsu debesīs.

Daudzi sabiedrībā pazīstami cilvēki piesauc latviešu bēgļu gaitas II Pasaules kara laikā, darbaspēka trūkumu Latvijā, apsūdz latviešus rasismā, iecietības un iecietības trūkumā, pamāca apzināties savu morālo pienākumu un padomāt, kā padarīt Latviju pievilcīgu ārzemniekiem, norāda, ka daudz nabagā-

kas valstis par Latviju ir uzņēmušas un turpina uzņemt bēgļus.

Kādā gan *zilonkaula tornī* dzīvo tik *viedī, iejūtīgi un iecietīgi* cilvēki? Vai viņi nekad nav bijuši nevienā Eiropas lielpilsētā, kaut vai Stokholmā, kur, pateicoties Zviedrijas imigrācijas politikai, krasi pieaudzis noziedzības līmenis, dāsnus pabalstus saņemšie imigranti netaisās ne strādāt (ja kāds retais to dara, tad par daudz zemāku algu, nekā darba devējs maksātu vietējiem strādniekiem, par ko, protams, pēdējie ir *stāvā sajūsmā*), ne integrēties vietējā sabiedrībā, toties izsakās par to ar nepārprotamu naidu un nicinājumu? *Nabaga vajātie bēgļi* nereti pāriet no vārdiem uz darbiem; nav pagājis ne mēnesis kopš traģiskā notikuma Francijā, nesen novērsts teroristu plānots uzbrukums Francijas bruņotajiem spēkiem, nemaz jau nepieminot *PARIZI 2005*. Vai mūsu tautai vajadzīgas šādas problēmas? No pārrunām un imigrantu identitātes pārbaudēm nevajag cerēt neko: Rietumeiropas valstu pieredze liecina, ko vērtas šādas pārbaudes un to rezultāti. Bēgļa statusu nav vienkārši anulēt arī tad, ja bēglis pārkāpj likumu, viņu var tikai saukt pie atbildības likumā noteiktajā kārtībā. Atliek vienīgi cerēt uz *Latvijas taisno tiesu*, kas nupat ar *visu likuma bardsību* sodīja divus pedofilus.

Ziemeļāfrikas un latviešu bēgļu salīdzinājums ir vismaz nekorrekts: latvieši bija pateicīgi katrai zemei, kura viņus uzņēma, strādāja jebkuru darbu, un viņiem ne prātā nenāca mītnes zemēs sarīkot masu nekārtības un grautiņus, turklāt latviešiem ir eiropiska mentalitāte, kultūra un dzīvesziņa. Arī

Ja kaimiņš ir aplaidies ar blaktīm, tarakāniem un žurkām, tad būtu jāpalīdz tās izķert, nevis solidaritātes vārdā jānes kādu duci uz savām mājām. Itālija nespēj nosargāt savas robežas – ko tā var palīdzēt Latvijai? Drīzāk Itālijai vajadzētu aicināt palīgā Latvijas robežsargus nosargāt savu zemi no nelūg-

Multikulturālisms kā ideja ir izgāzusies, taču izskatās, ka daudzi vēl šobrīd nesaprot, cik nozīmīgas ir kultūras un mentālās atšķirības.

šodien daudzi latvieši pelna maizi svešumā, bet, vai tas nav tāpēc, ka esam pārāk norūpējušies par to, kā šeit jūtas visi pārējie, izņemot pamatnāciju? Liekas, ārzemnieku acīs Latvija ir gana pievilcīga, lai par to kādu laiku neuztrauktos, drīzāk būtu jāraizējas par to, ka nepildās reemigrācijas plāns, un neviens nav vaicājis tautai, ko tā domā par valdības *fkso ideju*.

Tas būtu loģiski, jo Latvijā ir demokrātiska valsts, lai gan premjerministres *stingrā roka un nelokāmā stāja* liek to apšaubīt. Nav obligāti jāgaida uz kādu, kas *izvedīs mūs ielās*; tautas nobalsošanu var ierosināt jebkurš, ja ir savākts vajadzīgais daudzums parakstu. Eritrejas, Pakistānas, Libānas, Jordānijas un Turcijas valdošā reliģija ir tāda pati kā bēgļiem, arī iedzīvotāju mentalitāte ir līdzīga.

tiem viesiem. Nelegāliem imigrantiem ir tikai vienas tiesības: doties atpakaļ uz turieni, no kurienes tie ir nākuši. Ja Eiropas valstsvīriem būtu šāda nostāja, šodien nebūtu daudzu problēmu, un daudzas traģēdijas nebūtu notikušas. Pat, ja tie būtu tikai atsevišķi gadījumi, bojā gājušajiem un viņu tuviniekiem no tā vieglāk nekļūtu.

Visi šie fakti ir ļoti zināmi, un to stūrgalvīga ignorēšana liecina nevis par mistisku solidaritāti vai *svētu, labticīgu vienībasību*, bet par debilitāti. Multikulturālisms kā ideja ir izgāzusies, taču izskatās, ka daudzi vēl šobrīd nesaprot, cik nozīmīgas ir kultūras un mentālās atšķirības. Kad mūsu nacistās galvas mētāsies pa visām grāvmalām, nāksies to saprast, bet vai tad nebūs par vēlu?

“Ļaunuma uzvarai pietiek ar to, ka LABI CILVĒKI NEKO NEDARA”

Andrejs Lucāns

Burtņiekos

Šī, kas minēta virsrakstā, ir sena filozofiska atziņa. Kā šī ļaunuma uzvara izpaužas mūsu šodienā, mūsu reālajā dzīvē? Ko mēs, latvieši, varētu teikt par savu valsti, atskatoties uz paveiktajiem darbiem un kontekstā ar nacionālajiem nākotnes attīstības plāniem un programmām?

Pastāvīgi dzirdam, ka esam viena no nabadzīgākajām ES valstīm; valsts aizsardzībai atvēlam mazāk par 1% no IKP, kaut vajadzētu vismaz 2%; neizmantojam attiecīgās ANO konvencijas, rezolūcijas un

citus starptautisko tiesību dokumentus okupācijas seku likvidēšanai un tādējādi, neko nedarot, tās pakāpeniski padarām par nesekām; akceptējam latviešu tautas vitālās intereses apdraudošus līgumus, piemēram, parakstām brīvās kapitāla kustības līgumu bez atrunas, ka lauksaimniecības zemi drīkst pirkt īpašumā tikai Latvijas pilsoņi; Saeima un valdība nelikumīgi, bez tautas akcepta, Krievijai uzdāvina 1293,6 km² Abrenes un tai piekļauto sešu pagastu Latvijas zemes, bet tā laika Saeimas deputāte un bijusī Satversmes tiesas tiesnese Ilma Čepāne pat izsakās, ka ST spriedums Latvijas un Krievijas robežlīguma lietā ir vērtējams kā “sava veida panākums”.

Ekonomiskajā trimdā ir devušies ap 300 000 darba spējīgo, radot ap 40% IKP zaudējumu, un to pulks pieaug par kādiem 20 000 cilvēku gadā. Pēdējos piecos gados lauksaimniecībā nodarbināto skaits ir samazinājies no 72 000 līdz 47 000, bet vēl pēc dažiem gadiem tas sarūksot jau zem 30 000, tuvojoties baņķiera Ģirta Rungaita prognozētajam mērķim – 2% no darba spējīgajiem

būs nodarbināti lauksaimniecībā. Dzimstība ir 1,1 bērns uz vienu sievieti, bet vajadzētu vismaz 2,2 – 2,3; tikušas likvidētas 267 skolas. Tie, manā skatījumā,

nedaudziem savtīgiem, bet ļoti darbigiem, kas sviedriem vaigā strādā tikai savā labā un veiksmīgi traucē stabilitātes veidošanos valstī.

Karu un okupāciju uzspiesto apstākļu rezultātā latviešu genoms ir lielā mērā iznīcināts, bet atlikušais – bīstami degradēts.

ir tikai daži, bet būtiski ļaunumi. Kas vainīgs?

No zemnieka pieredzes raugoties, varu teikt, ka zemnieka saimniecības un viņa ģimenes veiksmes vai neveiksmes nosaka saimnieka un saimnieces kvalitāte, bet valsts mērogā – likumdevēji un valsts vadītāji. Turklāt zemnieka saimniecība ir nācijas genoms, kas nosaka tautas mentalitāti. Karu un okupāciju uzspiesto apstākļu rezultātā latviešu genoms ir lielā mērā iznīcināts, bet atlikušais – bīstami degradēts. Ir radusies latviešu populācija ar daudziem labiem cilvēkiem, kas neko nedara, lai nodrošinātu stabilu un ilgtspējīgu ekonomikas izaugsmi un populācijas atražošanu, un

Par to uzskatāmi liecina 12. Saeimas vēlēšanu rezultāti, kā arī partiju reitingu dinamika.

Partiju reitingi šā gada jūnijā bija: SC – 21,4% (maijā – 20,0%); ZZS – 15,0% (maijā – 12,0%); Nacionālā apvienība – 8,8% (maijā – 7,5%); “Vienotība” – 8,7% (maijā – 11,8%); LRA – 5,2% (maijā – 6,4%); NSL – 3,2% (maijā – 3,3%). Redzams, ka pie varas esošo politisko spēku proporcijas nav optimālas latviešu nācijas ilglaicīgai pastāvēšanai un attīstībai. Manuprāt, tas ir tāpēc, ka labie cilvēki nestrādā – ne meklē, neanalizē un nevērtē situāciju un netiecas pēc pareizās izvēles, tādējādi paverot ceļu ļaunuma uzvarai.

PĀRDOMAS pēc “Eiropaida – 2015” Rīgā

Aivars Gedroics

Kā zināms, šā gada 20.jūnijā Rīgā notika t.s. *Eiropaida* jeb pederastu, lesbiešu, transseksuāļu un citāda veida seksuāli nenormālo īpatņu, kā arī viņu draugu un atbalstītāju “parādes gājiens”. Oficiālie plašās saziņas līdzekļi apgalvo, ka tajā piedalījās ap 5000 dalībnieku no Latvijas un ārzemēm, savukārt aiz žoga šo pretīgo balaģānu nosodījuši vien daži desmiti, pārsvarā vecāka gadagājuma, protestētāji. Zinot, ka praktiski visi saziņas līdzekļi atrodas, es teiktu, mafiozā Sorosa

tēts *peldēt pa straumi*, tad šādiem ieteikumiem vairums arī seko – cits ar smaidu ģimī, cits sakostiem zobiem..., bet piedalās! [...]

Nenosodīt var tikai tādus *pidarus* un *lezbās*, kuri apzinās šīs savas kaites pretdabisko būtību un mēģina ar to cīnīties ārstējoties... vai vismaz regulāri izsūdzot grēkus baznīcā. Diemžēl tādu homoseksuālistu mūsdienās tikpat kā nav, praktiski visi ar savu novirzi vairāk vai mazāk lepojas – un tāpēc viņi nebūtu šķirojami *praidistos* un *nepraidistos*.

Ja tauta būs vienota un izdarīs stingru spiedienu uz likumdevēju, tā var ne to vien panākt – arī normu ieviešanu likumdošanā, kas paredz kriminālsodu par homoseksuālisma propagandu.

fonda ietekmē, kas ir tieši šādu zemcilvēku izrāžu finansētājs un organizētājs, ir pamats apšaubīt šo skaitļu precīzu atbilstību īstenībai. Tomēr fakts, ka pretīgo perversiju piekopēju un viņu atbalstītāju pārsvars šoreiz bija izteikts, diemžēl nav noliedzams.

Rodas jautājums: kā tas varēja notikt, kā to nepieļaut nākotnē? Atbilde ir zināma: nebija nekādas organizētas pretestības. Man nav ne mazāko politisko simpātiju pret kosmopolitisko “ierāvēju” Šleseru, tomēr jāatzīst, ka līdz ar viņa noiešanu no politikas skatuves ir apmirusi arī viņa partijas finansētā kustība “NoPride”, ko vadīja Igors Masļakovs.

Tā nu pasaulē ir iekārtots, ka lielākā daļa ļaunā un kaitīga darīta ar mieru ir tikai par naudu, tas attiecas, protams, uz *praida* organizētājiem arī, ne tikai tā pretiniekiem. Diez vai kaut cik nopietns *praidis* sanāktu, ja tā rīkotāji nesaņemtu pamatīgo Sorosa fonda un tā sateļorganizāciju finansējumu. Tāpat daudzi gājiena dalībnieki noteikti bija saņēmuši mājienu no savām darba vietām (Dievs vien zina, cik privāto uzņēmēju, varbūt pat paši to isti neapzinoties, ikdienā kalpo sorosiešu mafijai), ka nebūtu slikti piedalīties šai *pedobalagānā*; gluži tāpat kā savulaik tika “mīļi ieteikts” neignorēt 1. maija un 7. novembra manifestācijas... Un, tā kā cilvēku vairums diemžēl ir orien-

Ko darīt turpmāk? Pirmkārt, noteikti jāizveido spēcīga *antipraida* kustība. Izņēmuma kārtā varbūt tajā pat varētu iekļaut arī kādu okupantu, ja vien viņš sevi parādītu kā tiešām aktīvu cīnītāju pret perversijām.

Otrkārt, jāpieprasa Saeimai pieņemt izmaiņas likumdošanā, kas kategoriski aizliegta vecākiem ņemt uz šādām demonstrācijām bērnus, interpretējot šo darbību kā viņu pavešanu netiklībā ar visām no tā izrietošajām sekām. Mazākais sods par šādu rīcību būtu nekavējoša vecāku tiesību atņemšana uz mūžīgiem laikiem. To, ka šāda ideja nav galīgi bezcerīga, pierāda kaut vai t.s. “tikumības grozījumu” iekļaušana Izglītības likumā, par ko trakās dusmās *splauj zilu uguni* visi *pidarus* un *lezbās* atbalstošie *žurnāļugas*.

Ja tauta būs vienota un izdarīs stingru spiedienu uz likumdevēju, tā var ne to vien panākt – arī normu ieviešanu likumdošanā, kas paredz kriminālsodu par homoseksuālisma propagandu (skat. manu eseju konkursa darbu grāmatā “Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts”). Viss ir mūsu pašu rokās! Sēdēt uz divāna un šausmās vaidēt ir viegli, cīnīties – grūti! Bet bez cīņas nav un nevar būt uzvaras!

PAR NO PRETDABISKĀM PERVERSIJĀM BRĪVU LATVIJU CĪŅAI UN UZVARAI SVEIKS!!!

Publicēts saīsināti

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE

(īsaiss kurss)

Alfrēds Ābele

*Kibernētiskis-
sistēmanalītiskis
Grāmatu “Par tautu”
un “Par valsti” autors*

*Ir ļoti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas pa-
tieso vēsturi, jo tikai tad
latvieši var ko mainīt savā
liktenī.*

*Turpinājums no
iepriekšējā numura
Sākums –
“DDD” Nr.5(331)*

TAUTAS UN VALSTS DZIMŠANA

Etnosa atmoda nav tikai acu atvēršana, kā vienam otram latvietim šodien šķiet. Tā nav tikai pāris lielmītiņu ar “gaišo komunistisko ideologu” uzstāšanos, ar karogiem un dziedāšanu. Atmoda ir etnosa garīgās augšanas process – sabiedrības veidošanās, kurā etnoss tiecas uz kaut kādu garīgu un valstisku vienotību un kura rezultātā jāizveidojas etnosa garīgai dzīvei kā vienam veselumam.

Atmodas saturā ir liels masu audzinošs, organizatorisks darbs sava etnosa un savas iespējamās nākotnes valsts pārvaldes kadru

sagatavošanā. Personas loma sabiedrībā pastāvīgi pieaug, un tā sākas ar gara darbinieku (garīdznieku) parādīšanos, līdz beidzot parādās valsts vīri. Atmodas stadija var būt vairāku paaudžu ilga. Latvieši pat skaita savas atmodas: pirmā, otrā un trešā.

Katra *Atmoda* tautas atmiņā atstāja savus garigos pārstāvjus. *Pirmā Atmoda* latviešiem deva jaunlatviešus – ideālistus, kas pārsvarā nodarbojās ar tautiskuma atdzīvināšanu: Juri Alulānu, Ausekli, Andreju Pumpuru, Ati Kronvaldu, brāļus Kaudzišus, Krišjāni Baronu un Krišjāni Valdemāru ar viņu “Pēterburgas Avīzi”.

Otrā Atmoda ienāca ar jaunstrāvnikiem – materiālistiem, kas pārsvarā bija sociāldemokrātijas idejas nesēji: Pēteri Stučku, Jāni Raini, Aspaziju, Paulu Kalniņu, Mīkeli Valteru un Eduardu Veidenbaumu ar viņu “Dienas Lapu”.

Par *Trešo Atmodu* būs runa vēlāk.

KAS IR ATMODA?

Atmodas stadija ir pārātrināts masu aktivitātes pieauguma process, kurā etnoss tiecas pēc pilnīgas nacionālas un/vai politiskas neatkarības. Panākumu gadījumā tā beidzas ar pasaulē publiski atzīta tautības stāvokļa (statusa)

iegūšanu. Ar to etnoss var būt apmierināts un dzīvi turpināt šajā stāvoklī, var arī papūlēties tikt pie pilnīgas kulturālas un/vai politiskas (valstiskas) neatkarības.

Atmodas stadijā latvieši vairs nesamierinās ar savu garīgo attīstību un pakļautību svešām varām, bet sāk darboties sava gara un materiālā stāvokļa uzlabošanai. Etnoss ir kļuvis aktīvs. Tam veidojas un aug **nacionālā pašapziņa** un savas miesīgās vides tīrības saglabāšanas instinkts. Tas apzinās savu pašpietiekamību un kopības nozīmi. Nacionālā pašapziņa ir tā, ko mūsdienās tēlaini apzīmē kā **“Gaismas pili”**.

Atmodas mērķis ir etnosu attīstīt līdz **pašpārvaldes spējām**, kad jau var uzskatīt, ka etnoss ir sasniegjis **tautības stāvokli (statusu)** – principā gatavs savam valstiskumam kā etnosa augstākai saimnieciski organizatoriskai formai. Reizē etnoss nobriest **kollektīvam pašsaglabāšanās instinktam**. Šie abi – pašpārvaldes spējas un pašsaglabāšanās instinkts – paši neierosinās. Etnosā ir jābūt struktūrai, kas vienmēr tam gatava – un tā ir **nacionālā inteligence**.

Atšķirībā no apziņas stadijas, kad katrs etnosa loceklis it kā bija “pats par sevi”, atmodas stadijā notiek kvalitatīvs lēcieni – etnosam piederīgais jau sāk justies kā kaut kā lielāka sastāvdaļa. Viņš sāk meklēt saiti ar šo lielo, cenšas būt tam noderīgs. Tādas izmaiņas cilvēkā notiek pavisam instinktīvi, un tādas nav ne ar kādu agitāciju, mītiņu vai apmācību izsaucamas. Tas ir kāds dabas radīts sabiedriskais efekts, kad kvantitāte pāriet jaunā kvalitātē. Tādu visbiežāk var novērot lielu kara pūļu sadursmēs. Uzvarētājiem tā jaunā kvalitāte, protams, pieaug, toties zaudētājs nonāk pilnīgā depresijā.

ORGANIZĒŠANĀS UN PĀRTAPŠANA

Etnosa masas organizēšanās sākas ar vienkāršām amatnieku apvienībām. Tālāk rodas attīstītākas – uz profesiju, sociālās un politiskās bāzes veidotas sabiedriskas organizatoriskas vienības, kas jau nodarbojas ar etnosa dvēselisko, garīgo un materiālo vērtību apkopošanu un nacionālo (tautiskuma garā) audzināšanas darbu.

Cilvēka darbs dzīvības uzturēšanai kļuvis produktīvāks. Paliek vairāk brīvā laika, var aplūkoties apkārt un kontaktēties ar citiem cilvēkiem. Pulcēšanās (kopā sanākšanas)

jau kļūst sabiedriskākas par radniecisku saišu uzturēšanu. Sākas savas vietas savā zemē un pasaulē apzināšana. Sabiedriskā doma (filozofija) jau paceļas varas un brīvības līmenī. Garīgā kultūra, tās nesēji, striktāk atdalās no materiālās.

Latvietis no vēstures objekta cenšas pārtapt vēstures subjektā ar tam raksturīgām pamatvērtībām: goda, sirdsapziņas jēdzieniem, tēvzemes un savas cilts mīlestību. Rodas kopējas nākotnes redzējuma iedīgļi. Latviešu etnoss jau kļūst daudzkārtains, tam veidojas savi garīgie pārstāvji, radošās kultūras un nacionālās inteligences iedīgļi, vispirms skolotāju un politiķu profesijās.

Organizējas interešu grupas, ar atsevišķu etnosa indivīdu centieniem izvirzīt sevi šo grupu un etnosa garīgajā un saimnieciskajā vadībā, t.i., katrs grib būt ķēniņš. Tāda konkurence ir dabīgs un neizbēgams process, kas selektīvi noved pie etnosam kopējas ideoloģijas, organizācijas un tās vadoņa akceptēšanas. Tā etnosa masa sāk arvien vairāk un vairāk līpt kopā. Kolektīvisms pieaug – atsevišķi etnosa pārstāvji, pat kārtas un sociālie slāņi, kļūst viens otram vajadzīgi.

“Atmodies” etnoss sāk cīņu par augstāku attīstības stāvokli – savas pašpārvaldes izveidošanu. Jau daudz maz bija izveidojusies un izplatījusies latviešu valoda. Tai sekoja latviešu inteligences iedīgu parādīšanās. Sākās etnosa kopējā garīgā darbība. Etnosā parādījās interese par sevi kā par kopienu, par savu stāvokli pasaulē, par savu nākotni, jo līdz šim brīdim latvieši bija tikai viena no daudzajām tautībām Krievijas Impērijas sastāvā. Latvieši sāka vākt un apkopot savā etnosā uzkrātās garamantas, sāka saviesīgu organizatorisku darbību.

Atmoda ir gara kultūras darbinieku (tautību), nevis politiķu darba lauks. Ar politiķiem valsts kā tautas kalpones vietā var būt valsti kā jātnieku uz tautas muguras! Ja etnoss tiecas uz savu valsti, tam atmodas beigās sevi jānodrošina ar kopēju sabiedrisku organizāciju tipa “Tautas

Fronti”, citādi valsts var iznākt tikai mafioza, kādas huntas rokās!

Darbībai garīgās kultūras izaugsmes jomā paralēli notika sociāldemokrātiskās ideoloģijas ieplūdi latviešu vidū. Pirmajiem

briedums dod tai tiesības uz savu valsti. Tautībai jau ir kopēja griba un varēšana brīvi un neatkarīgi dzīvot savā etniskajā zemē un pārvaldīt sevi. Kopēja griba vispirms nozīmē kolektīvu morālu atbildību

Atšķirībā no apziņas stadijas, kad katrs etnosa loceklis it kā bija “pats par sevi”, atmodas stadijā notiek kvalitatīvs lēcieni – etnosam piederīgais jau sāk justies kā kaut kā lielāka sastāvdaļa. Viņš sāk meklēt saiti ar šo lielo, cenšas būt tam noderīgs.

latviešu sociāldemokrātiem bija ievērojama loma latviešu nacionālās un valstiskās apziņas veidošanā. (Vēlākie latviešu sociāldemokrāti gan aizveda latviešus komunistiskajā purvā.)

Ar nacionālo sabiedrisko un politisko struktūru attīstību tiek domāts par augstāko etnosa organizatorisko formu – savas nākotnes valsts politisku iekārtošanu. Atmodas stadijas beigumā jau noteikti jābūt kaut kādai stabīlai kopējai etnosa sabiedriskai organizācijai un garīgās kultūras dzīvei. Tai seko nacionāli-politisku organizāciju parādīšanās. Ar to etnoss (etnosociāla kopiena) būs jau sasniegjis **tautībai** atbilstošu stāvokli (statusu).

* * *

Tautība – uz kopējas valodas, kultūras, kompaktas un pastāvīgas dzīves vietas bāzes vēsturiski izveidojusies, ekonomiski un teritoriāli vēsturiski integrēta ar kādu tautu (nāciju), neliela etnosociāla kopiena, kuras politiskais

kopienas saglabāšanā un attīstībā.

Tācu tautība, ja tā maza un/vai ļoti jūtīga lielā etnosa azotē, un tai tuva “lielā” identitāte, tā var atteikties no tālākām brīvības cīņām, kas pozitīva iznākuma gadījumā paceļ to tautas stāvokli. Latviešu etnoss bija tautība Krievijas Impērijas un, var teikt, arī PSRS sastāvā.

Latviešu etnoss ļoti nejutās lielkrievu un Krievijas Impērijas azotē, tāpēc sāka cīņu par savu brīvību un neatkarību. Tātad, būtisks šeit ir moments, ka etnoss (tā etnosociāla kopiena) ir sasniegjis tādu attīstības, apziņas un organizētības stadiju, ka savu tālāko attīstību un dzīvības nodrošināšanu bez sava valstiskuma uzskata par neiespējamu. Latviešiem bija svešas varas **valdīšana** Latvijā vispirms jānomaina ar savējo un tālāk pamazām jācenšas pāriet pie savas jaunās valsts sabiedrības zinātniskas **vadīšanas**.

Turpmāk vēl...

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts *DDD* Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

